

VASA Tour du Mont Blanc 11-18 sep 2016

Room with a view (vanuit het hotel in Le Bettex)

Tour du Mont Blanc Deel 1

Aankomst

Het is 05:00 en de wekker gaat. Normaal is dat geen prettige tijd maar vandaag heb ik er geen moeite mee. Jacob is blijven logeren en wij vertrekken zo richting Frankrijk voor de Mountainbike versie van de Tour du Mont Blanc.

Een van de oudste Grand Randonnées is van oorsprong een wandelroute die om het Mont Blanc massief loopt. 180km in verschillende etappes door Frankrijk, Italië en Zwitserland. Wij gaan het iets anders doen. Voor ons wordt het rond de 50km per dag, zes dagen lang op de fiets. 50km lijkt normaal niet zo ver maar de 3000 hoogte meters(hm) maken het allemaal wat pittiger.

Het plan is dus om deze week 300km te fietsen en tegen de 15000hm te maken. Er zijn verschillende routes die je kan fietsen waarbij de moeilijkheidsgraad verschilt. Van makkelijk naar moeilijk zijn de kleuren groen, blauw, rood en zwart. Wij willen zwart doen; meeste kilometers, meeste hoogtemeters.

Deze Tour wordt aangeboden door Vasa Sport. Elke avond wordt er een briefing gehouden over de route van de volgende dag. Tijdens de eerste briefing op de aankomstdag blijkt dat onze groep van vier de enige is die zwart gaat fietsen en ook de enige groep zonder gids. Wij zijn dus de "GPS'ers". Wij denken dat het zonder gids avontuurlijker zal zijn maar door de reacties van de andere deelnemers over de route, die meerdere malen met Vasa Sport weg zijn geweest, begin ik toch een beetje te twijfelen of het niet teveel van het goede wordt.

Onze groep van vier bestaat onder andere uit Leo en Jacob die ik allebei uitermate goed ken doordat wij samen bij de Luchtmacht hebben gezeten en vooral op veel plekken hebben gezeten waar je liever niet wilt zijn. Dat scheidt een band. Leo heeft ons uitgenodigd om mee te gaan en is het type "Diesel", niet de snelste maar gaat maar door. Jacob is het type "Fietsenkraker". Er zijn weinig frames die bestand zijn tegen de beenkracht van Jacob. Ontelbare keren ben ik de vernieling in gefietst omdat ik hem bij probeerde te houden in onze dagelijkse woon-werkverkeer van Amersfoort naar Vliegbasis Soesterberg jaren geleden. Coen is de vierde in de groep en is het type "Niet los te rijden".

Wij hebben in juni met zijn vieren een tocht door het PWN gebied gefietst om "elkaar te leren kennen" maar eigenlijk was het een krachtmeting. Zo hard mogelijk fietsen en kijken wie er overblijft. Tijdens de lunch bij Duinvermaak in Bergen naderhand zat Coen er lachend bij. De rest duidelijk wat minder!

Ik moet toegeven dat ik een beetje gespannen ben. Ik kwam er maandag achter dat mijn fietsframe gescheurd was en moest hals over kop een nieuwe fiets regelen. Gelukkig heeft Verdoes Fietsen in Den Helder mij weer uitstekend geholpen en heel snel een compleet nieuwe fiets voor mij opgebouwd. Daar ben ik heel blij mee. Ik hoop alleen mijn nieuwe fiets een beetje krasvrij te houden tijdens de tocht.

Morgen de eerste etappe van Le Bettex naar Chamonix. Wish me Luck! Dit wordt Gaaf!

Het is vroeg als wij richting Frankrijk vertrekken

Infiets rondje. Even wennen aan de nieuwe fiets.

Avond briefing

Dag 2 Tour du Mont Blanc: Le Bettex – Chamonix

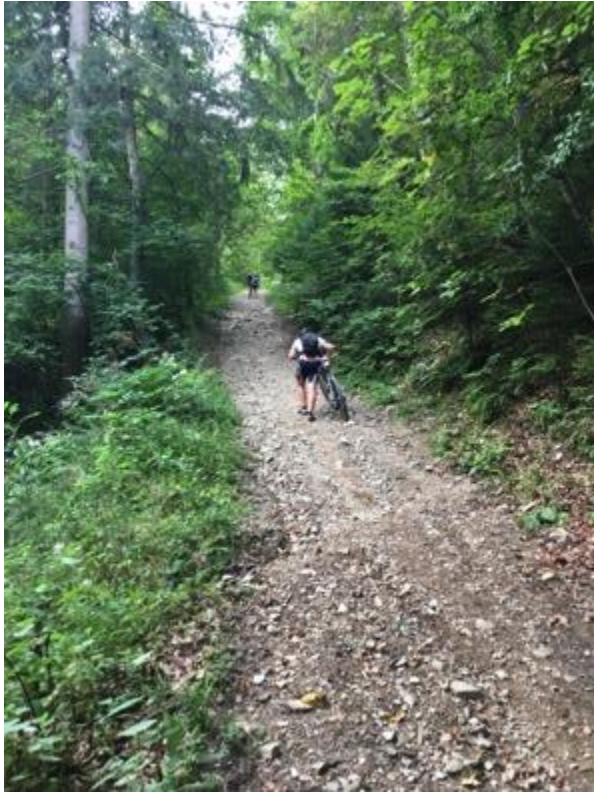
Dit was pittig! Vol overmoed begon ik aan deze tocht met een zelfverzekerdheid die niet op zijn plaats was. Wij gingen de zwarte (zwaarste) route doen maar het is voornamelijk rood geworden (iets minder zwaar). Ook niet om te schamen maar anders dan ik mij had voorgesteld.

De eerste afdaling was écht inkomen. Zeer steil en zoveel geremd dat mijn handen gingen verkrampen. Voordeel is dat de remmen gelijk goed zijn ingeremd. De tweede afdaling was zo technisch dat wij die bijna volledig hebben gelopen met de fiets op de nek. Dit is heel andere koek dan Schoor! Er zat wel progressie in want de laatste afdaling ging een stuk beter maar het is oppassen geblazen. Veel wortels, heel steil en flinke drops maken het makkelijk om over de kop te slaan. Heel blijven en de fiets heel houden is het belangrijkste dus veel afstappen wanneer je het niet vertrouwt.

Dan het klimmen, zeer steil! Het is voortdurend balanceren tussen het voorwiel aan de grond houden en niet met het achterwiel doorslippen. Steeds je gewicht verplaatsen van voor naar achteren om de ideale gewichtsverdeling te vinden. Ik heb trouwens ook veel gelopen omdat het gewoonweg te steil was! Normaal is mijn motto blijven fietsen of dood neervallen want afstappen op een klim is eigenlijk opgeven. Dus voor de goede orde ben ik eerst dood gegaan en toen afgestapt...

Nou klinkt dit alsof ik aan het klagen ben maar dat is niet de bedoeling! Het is hier zó mooi en het rijden is fantastisch. Supergezellig met ons groepje ook. Gelukkig hebben wij nog vijf dagen hier. Morgen op naar Zwitserland!

Dag 3 Tour du Mont Blanc Chamonix - Trient

Ik lig op mijn bed en probeer zo veel mogelijk te herstellen. Vandaag heb ik afgezien! Temperaturen zaten rond de 26 graden en de zon scheen volop vandaag. Vanochtend om 07:30 ontbeten en wij konden pas rond 15:00 lunchen dus mijn energieniveau zakte steeds verder weg. Heb zoveel mogelijk proberen te drinken maar de keerzijde was dat het water op was tijdens de tweede beklimming.

Op de tweede beklimming ben ik ook echt stuk gegaan. Jacob en Coen fietsten makkelijk van mij weg en ik had het heet! Mijn ogen achter mijn Oakleys leken alsof zij in een sauna zaten en er was geen zuchtje wind. Boven op de berg hadden wij de bidons willen vullen maar daar was geen kraanwater. Wel een 1,5L fles water die wij voor 6€ hadden gekocht maar die was ook snel op.

Vandaag zijn wij twee aan twee gaan fietsen. Leo en ik zouden rood doen en Jacob en Coen zouden zwart doen. Alle dagen zwart zoals ik mij voor de tocht had voorgesteld ging ik niet redden. Dat had ik wel snel door. Ondanks dat ik vind dat ik een goede conditie heb. Eerlijk gezegd ben ik daar ook heel blij om. Als het allemaal heel makkelijk is dan zie ik geen uitdaging en vind ik het niet leuk. Het moet ook een beetje afzien zijn.

Onze twee groepjes zouden elkaar tegen komen vóór de eerste grote klim onderaan de skilift in Le Tour. Dat bleek een pittige klim te zijn waar stukken ook gelopen moest worden doordat het te steil was. Voor een van ons was dat even een brug te ver.

Leo is uiteindelijk naar de blauwe groep over gestapt en zijn wij verder met zijn drieën door gegaan. Hij liep steeds verder achter en wij zouden de route moeilijk af kunnen maken binnen de tijd. Het was geen leuke beslissing maar wel de beste. Op je eigen niveau fietsen is toch het prettigst.

Vandaag zaten er twee grote beklimmingen in en ik moet zeggen dat het klimmen en dalen stukken beter ging dan gister. De uitzichten waren weer prachtig. Het voordeel van het mooie weer.

De route eindigt in Zwitserland in het dorpje van niks, Trient. Morgen naar Champex. Hoop dat ik tegen de ochtend wat beter ben hersteld.....

Goedemorgen!

Cappuccino? Hebben wij niet!! Wel café au lait!?

Dag 4 Tour du Mont Blanc Trient - Champex

Na de klaagzang van gister nu weer een positief bericht. Wat een mooie tocht is dit! Zeker ook omdat wij als groep van drie zonder gids onze eigen weg gaan. Vanochtend met prachtig weer vertrokken voor de rode route van Trient richting Champex, 44km en 2400hm is met dit weer goed te doen.

Wij vertrekken als eerste groep en beginnen aan de eerste klim richting Col de Forclaz. Het is even wennen aan het klimmen maar wij zitten snel in het ritme en de klim is niet zo lang. Boven aan de Col moeten wij dalen richting Martigny en dat gaat snel. Deels verhard en deels onverhard.

Misschien draaf ik door maar mijn fiets is onbeschrijflijk. Op het asfalt rijdt hij bijna als een racefiets zo strak. Boven de 70km/uur in de afdaling is geen enkel probleem. Wat maken die naven in het wiel dan een fantastisch geluid. Alsof een zwerm bijen achter je aan komt. Zit je af te dalen over keien en drops dan verwacht je dat die klappen goed door komen omdat die fiets zo strak is maar dat is absoluut niet zo. Boterzacht is die dan.

Goed, in Martigny begint de eerste lange klim naar een kam en dan over de kam naar de Col des Planches. Vandaar begint een technisch en zeer smal (30cm) afdaling helemaal naar beneden naar Martigny. 1000hm afdalen onverhard.

Er zijn een aantal technische stukken en je moet af en toe afstappen maar verder erg mooi. Had ik al gezegd dat er rechts een grote afgrond zat? Oh ja, niet te veel naar rechts sturen dus!

Beneden in Martigny komen wij nog langs een oud amfitheater en gaan op zoek naar een restaurant. Even zitten en een pizza eten. Heerlijk! Het weer is echt fantastisch. Hoog zomer en lekker warm.

Het is een uur of twee wanneer wij de laatste klim aanvagen. Rond de 1000hm richting Champex waar wij in een soort hostel slapen. De klim gaat goed en een stuk beter dan gister wat waarschijnlijk komt door de lunch die wij op tijd hebben gegeten. Het is nog steeds warm en wij drinken veel. Regelmatig vullen wij de bidons bij fonteintjes in dorpjes onderweg. Heerlijk gletsjerwater.

Iets voor vieren komen wij aan in Champex. De groene groep is ook net binnen dus wij hebben goed door gereden. Dat betekent dat wij ook als eerste kunnen douchen en fietskleding kunnen wassen. Verder wil de band van Jacob niet op druk blijven dus die moet ook gerepareerd worden.

Al met al een heerlijk dagje. Morgen richting Courmayeur en het schijnt te gaan regenen. Ben benieuwd.

Wat een weertje!

Zoek de fietser!

Leo koelt even af!

Dag 5 Tour du Mont Blanc Champex - Courmayeur

Het regent. Normale regen. Geen miezer en geen pijpestelen. Precies er tussenin. Hoe dan ook, wij moeten Zwitserland verruilen voor Italië. Champex naar Courmayeur. De vraag is alleen hoe. Het blijkt dat zodra het gaat regenen mensen zich zorgen gaan maken over de paden. Is het wel veilig genoeg om de trails te pakken die nat zijn. Ik wil niet over het asfalt. Ik wil door het bos maar hoop dat het mee valt met de gladheid.

Er zijn verschillende route opties maar één ding is zeker. Wij moeten de pas over die de twee landen scheid en die ligt op 2500m. Voor mij als Nederlander is dat hooggebergte. Het weer daar is dan ook heel anders dan in het dal. 4 graden boven nul en het waait stevig.

In principe willen wij rood doen maar dat houdt in dat je een aantal (nutteloze maar wel leuke) lussen fietst voordat je aan de klim richting de pas begint. Het lijkt ons niet verstandig om eerst nat te regenen en dan boven aan de pas te komen met deze temperaturen en wij besluiten met route blauw te beginnen die door het bos afdaalt richting het begin van de grote klim. De vraag is alleen of de trail met dit weer te fietsen is.

Een natte trail is namelijk heel anders dan wanneer die droog is want stenen en wortels worden spekglad. De droge grond die veel grip biedt kan veranderd zijn in modder en met al deze omstandigheden wordt het heel makkelijk om te vallen of van het pad te rijden, en de afgronden kunnen diep zijn.

Wij besluiten het te proberen en niet over de weg af te dalen en dit blijkt een goede keuze. Met extra voorzichtigheid dalen wij af en het blijkt een mooie trail te zijn langs oude bunkers en grotten. Heel gaaf!

Eenmaal beneden begint een klim van 20 km naar de Col de Ferret op 2500m. Zoals de dagen er voor fietsen wij langzaam naar boven. Jacob en Coen voorop en ik een beetje er achter. Ik noem het geen groep van drie maar van twee plus een. Prima. Steeds hoger tot wij bij de lunchplek aankomen. Iets boven de 2000m en het is er lekker warm. De kachel staat aan en iedereen trekt z'n shirt uit en hangt die voor de kachel te drogen.

Er is gister naar deze hut gebeld en die zijn speciaal voor ons open gegaan. Ik kies een omelet met kaas en tomaat. Voordat ik mijn laatste hap naar binnen heb begint Coen zijn kleren weer aan te trekken. Moeten wij niet het eten even laten zakken? Coen denkt van niet. Hij heeft er kennelijk zin in. Okay, we gaan richting top en het is inderdaad koud en nat en het waait.

Op veel plaatsen is het te steil om te fietsen dus weer afstappen en fiets naar boven duwen. Mijn hartslag gaat weer de hoogte in en ik probeer onder de 160 slagen per minuut te blijven. Hoe lager hoe beter. Rustig omhoog lopen en fietsen waar het kan want dat voelt efficiënter. De ijle lucht is voelbaar. Ik adem snel maar krijg geen lucht.

Wij bereiken de top en die zit net niet in de wolken. Snel een foto nemen en dan afdalen om warm te blijven. Op dit moment hadden wij de rode route willen oppakken maar wij vergeten de route in de GPS aan te passen waardoor wij bij de afdaling de afslag voor rood missen.

Ik ben al een stuk afgedaald en merk dat Jacob en Coen niet volgen. Hebben zij pech of zo? Ik doe mijn rugzak uit en zet de walkie talkie aan die wij mee hebben. Jacob heeft de andere walkie talkie en geeft mij het nieuws. Wij kunnen óf weer een eind naar boven klimmen naar de afslag voor rood of gewoon blauw volgen naar het hotel. Koud en nat blijkt het hotel een te grote aantrekkingskracht te hebben.

Heerlijk zo'n warme douche!!

Oude bunker.

Daar moeten wij heen.

Italië!

Dag 6 Tour du Mont Blanc Courmayeur - Beaufort (Fr) Zwart

Het is een gevecht tegen jezelf. Uitdagingen aangaan is voor ieder mens anders. De één wil kunnen zeggen dat hij een bepaalde prestatie heeft geleverd, de ander wil kijken of hij een bepaalde prestatie wel kan klaren.

Vandaag is voor mij de strijd: ik tegen mijzelf met behulp van de bergen. Ik dacht vroeger dat het ik tegen de bergen was, maar dat is niet zo. De bergen zijn alleen het medium die je gebruikt om erachter te komen wie er wint: jij of jezelf. De ene heeft grotere bergen nodig heeft dan de andere.

Het is de koningsetappe van de Tour du Mont Blanc. De zwaarste etappe van de zes en ik wil de zwarte route doen. De zwaarste route van de zwaarste etappe. Waarom? Omdat ik het wil bewijzen dat ik het kan. Niet voor iemand anders maar voor mijzelf. Vandaag wil ik afzien!

65km door de Alpen over onverharde paden van Courmayeur in Zwitserland naar Beaufort in Frankrijk. Twee passen boven de 2500m en in totaal 3000 hoogte meters klimmen, op de MTB. Voor mij is dit een grote uitdaging! Het gaat pijn doen en ik weet al te goed dat ik op momenten mijzelf zal vervloeken. Ik ben dan ook gespannen als wij vertrekken.

De route loopt anders dan de anderen en wij beginnen direct aan een steile klim vanuit het dorp. Weinig tijd om op te warmen maar wij zoeken ieder onze eigen cadans. Ik ben de langzaamste van de drie maar het is geen wedstrijd tegen elkaar weet je nog.

Ik schakel het lichtst verzet en probeer de pedalen rond te krijgen. Ik probeer ook mijn evenwicht te houden en recht naar boven te fietsen terwijl mijn voorwiel van de grond komt

bij elke trapbeweging. Zoeken naar het spoor met het meest vaste ondergrond om energieverlies tegen te gaan. Dit gaat door, drie uur lang zonder één vlak stuk. Hartslag onder controle houden. Zo houd je het vol.

Rond de 2000m wordt het pad op sommige plekken onfietsbaar en stappen wij af. Ik ben er blij mee. Niet dat het zo fijn is om een fiets over een onverhard pad te duwen tegen een helling van 25% maar dan is het snelheidsverschil met de anderen kleiner en hoeven zij minder lang op mij te wachten.

Boven aangekomen is er niks. Geen bord, geen paal, helemaal niks dat aangeeft dat wij het hoogste punt hebben bereikt. De uitzichten zijn wél indrukwekkend!

Wij trekken windstoppers aan en beginnen aan de afdaling. Dat gaat een stuk sneller dan klimmen maar het regent dus is het oppassen geblazen. Wij zakken af naar een plateau op 1800m en rijden richting de Col de La Seigne.

Wij zijn drie uur en een kwartier onderweg en wij hebben 12km afgelegd. Een gemiddelde van onder de vier km per uur en dat is inclusief de afdaling! Daar moeten nog 50km bij voordat wij klaar zijn.

De Col de La Seigne is de grens tussen Zwitserland en Frankrijk. Die ligt ook op 2500m dus wordt het weer 700 hoogtemeters klimmen.

Weet je wanneer je echt diep gaat? Als je emotioneel begint te worden. Niet het klagen, boos worden etc, maar huilen. Niet van moedeloosheid of van medelijden maar gewoon willen huilen. Je voelt die brok in je keel en de tranen en op dat moment weet je het. De strijd tegen jezelf is nu écht begonnen. Hoeveel kan je hebben?

Wij halen de top duwend en trekkend aan onze fietsen. Wij maken een foto en willen gelijk weg. Wij zitten nog niet op de helft en het is al kwart voor één. Onder aan de pas is de Refuge open en eten wij wat warmes. Dat geeft echt een boost. Cola, koffie, pasta en snel weer weg.

Zo gaat het de hele dag door. Klimmen, afdalen en weer klimmen. Het houdt niet op. Eindelijk hebben wij de laatste klim gehad en beginnen wij aan een mooie maar best pittige afdaling door het bos. Het regent hard nu en het pad is eigenlijk een beekje. Wij zijn nat en koud en zitten al 10 uur op de fiets.

6km voor de finish zitten wij nog op de technische afdaling. Vaak hoor je achter je slippende banden, stenen die schuiven door diegene achter je. Zelf moet je alle aandacht aan jezelf besteden om overeind te blijven en zolang je geen fiets tegen de vlakte hoort gaan is iedereen nog overeind.

En dan gebeurt het... Jacob glijdt uit en aan zijn stem hoor ik dat het niet goed zit. Ik stop en kijk achterom en hij heeft zijn enkel vast die zo groot is als een sinaasappel. Het puilt uit over de rand van zijn schoen. Niet je schoen uittrekken hoor. Je krijgt hem er nooit meer in.

Het is verzwikt en hij heeft pijn maar hij kan door. Nog voorzichtiger dalen wij de laatste 6km naar het hotel. Hopelijk kan Jacob morgen toch fietsen. Enkel koelen en slapen en morgen maken wij de balans op.

Ondanks de blessure van Jacob was het een machtige tocht. Vergezichten zó mooi die je bijna niet op beeld kan vastleggen.

Het was een pittige uitdaging maar deze keer heb ik gewonnen.... van mijzelf.

Boven!

Nóg een Col!

wij zijn er!

Dag 7 Tour du Mont Blanc Beaufort - Le Bettex Epische finale

Het zit niet goed. De enkel van Jacob is nog erg dik en blauw. Fietsen kan hij wel maar hij kan er niet op staan en dat betekent geen trails voor Jacob. Daar balen wij, en vooral hij, echt van. Dat wij niet samen kunnen rijden en finishen als één groep is ook een domper.

Ik probeer Jacob over te halen om met de bus te gaan en niet te fietsen om te voorkomen dat hij zijn enkel meer schade toe brengt maar hij wil er niks van weten. Hij wil de tocht op de fiets afmaken. Niks auto.

Jacob laat een route maken door de leiding die alleen over de weg gaat en gaat die in zijn eentje fietsen. Ik weet uit ervaring dat discussiëren geen zijn heeft dus hij doet maar. Soms lijken wij een getrouwd stel. 55km en 1800hm met een verzwikte enkel. Ja, doorzettingsvermogen heeft hij wel. Later zou blijken dat er een scheur in zijn bot zit en zijn banden deels in gescheurd.

Na een aantal dagen blauwe routes te hebben gereden besluit Leo weer rood te doen en zo kunnen wij met zijn drieën, Coen, Leo en ik, weer als groepje verder. Het is mooi dat wij dan toch de reis kunnen afsluiten met Leo er bij.

Na gister lijkt route rood mee te vallen, al weet ik dat ik het niet moet onderschatten. Op zich was het goed te doen geweest ware het niet voor het weer.

Aan het begin van de week was het hier 30 graden en strak blauwe lucht. Dat is vandaag helemaal anders. Het is 10 graden in het dal en het regent hard als wij op de fiets willen stappen. Het weer is zo deprimerend dat een achttal deelnemers besluit een taxi te regelen om hun naar het eindpunt te brengen. Iedereen moet het zelf weten maar dat is niet iets wat wij gaan doen. Wij gaan fietsen! Dat zet de prestatie van Jacob dan ook in een andere daglicht. Daar dwing je respect mee af.

In de bergen is het belangrijk om goede kleding te hebben. Vorig jaar heb ik mijn lesje geleerd toen ik op de Col du Galibier stond zonder goede jas en heb toen gezworen nooit meer de bergen in te gaan zonder warme spullen. De hele week sjouw ik een drie lagen Gore-Tex jas mee die rond de 350gram weegt. Die heb ik redelijk vervloekt want mijn rugzak is redelijk zwaar en met de drie liter Camelbak er in drukt het mijn achterkant redelijk hard op de zadel. Voor even is dat niet erg maar acht tot tien uur op de fiets is heel andere koek en gaan dit soort dingen letterlijk mee wegen.

Vandaag pluk ik de vruchten van mijn ervaringen. Wij vertrekken uit Beaufort in de regen en moeten de eerste 20km alleen maar klimmen. Ondertussen weten mijn benen feilloos wat er verwacht wordt en die draaien soepeltjes de pedalen rond. Goede cadans en hartslag onder de 140 slagen. Makkie.

Wij zijn ondertussen helemaal doorweekt. Mijn handschoenen zijn waterdicht en dat betekent dat alle water die van mijn mouwen komt recht mijn handschoenen inloopt en daar lekker blijft zitten.

Of ik kouden handen heb? Ik weet het niet. Ik voel ze al een tijd niet meer. Net als mijn voeten. Die voel ik ook al niet meer.

Ondertussen klimmen wij door en is er op een splitsing onzekerheid over de route. Ik besluit mijn zware Gore-Tex jas en overschoenen aan te trekken om mijzelf warm en droog te maken. Zolang wij blijven klimmen produceer ik warmte en ik heb wel wens op Discovery

gezien dat als je romp warm is dat je handen ook warm worden. Kijken of het lukt.

Volgens Leo zouden wij op 14 km koffie kunnen drinken en ik hou mijn km teller bij. Nog een paar km dan kunnen wij even binnen zitten. Helaas moeten wij 2km eerder de afslag nemen en is er dus toch geen koffie mogelijkheid. Kan je rekenen? Reken er maar niet op!

Wij zitten al een hele tijd in de wolken maar boven de 2000m begint het te sneeuwen en het zicht gaat terug naar 50m. Heb ik al gezegd dat het koud was? De sneeuw blijft liggen en op 2300m bereiken wij het hoogste punt. Normaal probeer ik altijd foto's te maken voor later maar door het vreselijke weer en dat wij het zo koud hebben, willen wij alleen maar door gaan.

Op de top pakt Leo zijn telefoon om toch het moment vast te leggen maar onze handen werken niet mee en het scherm is nat geworden dus het reageert niet meer en droog maken gaat niet lukken want alles is zeiknat.

Fuck it, wij gaan! Weg hier! Ik maak mij toch een klein beetje zorgen. In deze toestand als iemand nu zijn enkel verzwikt hebben wij grote problemen. Het lijkt nu meer op survival dan op fietsvakantie!

Wij dalen af over een zeer nat en zeer technisch pad. Vaak van de fiets af en over rotsen naar beneden klauteren. Ik wil maar één ding en dat is een warme douche en eten.

Wij bereiken een skidorp en van daar is de afdaling een stuk makkelijker. Wij rijden Contamines in en vinden een restaurant die open is. Wat ben ik blij. Het is de koffietent van de eerste dag. Wij zien er echt niet uit maar de vrouw van het restaurant is niet onder de indruk. De keuken is dicht maar zij herkent ons en besluit toch eten voor ons te maken. Ik onderdruk de neiging om haar te knuffelen. Met deze kleren aan zou dat niet gewaardeerd worden.

Leo heeft een compleet droge set kleren en begint zich voor alle gasten om te kleden. De vloer ziet er niet uit. Plassen en modder, niet normaal. Ik ben te koud om mij er druk over te maken. Zelf heb ik te weinig energie om mij om te kleden en hoop tegen beter weten in dat mijn lichaamswarmte mijn kleren droogt. Mijn schoenen hebben een paar centimeter water er in maar dat laat ik zo. Ik word straks toch weer nat en koude en natte kleren straks aantrekken heb ik geen zin in.

De koffie wordt gebracht maar het opdrinken valt niet mee. Onze handen rillen van de kou. De koffie in het kopje houden is een uitdaging.

Een uur hebben wij binnen gezeten. Ik ben weer aardig op temperatuur en wij gaan verder. 35km hebben wij gehad en wij moeten nog 15km. De andere groep die rood doet komt net binnen in het restaurant maar die krijgen geen eten meer. De keuken is dicht.

De laatste gedeelte is redelijk makkelijk. Wij doen daar nog twee uur over maar na de route van gister valt het mee. Er zitten nog pittige klimmetjes in maar het deert niet. Met zijn drieën naast elkaar rijden wij het laatste stukje naar het hotel. Wij hebben het gehaald en Jacob is er ook al een tijdje. Eerst douchen dan vieren met een klein biertje.

Als ik terug kijk dan vind ik het een fantastische tocht. Ik was op zoek naar een pittige route op de MTB in een prachtige omgeving en dat is de Tour du Mont Blanc zeker. Ik heb afgezien en genoten!

en nu, even bijkomen!